

מסמך 80

מסמך 80

ההתרחבות האנדיטית במערב

אף-על-פי שהאדם הכחול האירופי לא הגיע בכוחות עצמו לציוויליזציה תרבותית כבירה, הוא סיפק את הבסיס הביולוגי אשר יצר – כאשר התמזגו הזנים האדמים עם הפולשים האנדיטים המאוחרים יותר – את אחד הזנים החזקים ובעלי היכולת הרבה ביותר ליצור את הציוויליזציה התוקפנית ביותר אשר הופיעה באורנטיה למן ימי הגזע הסגול וימי האנדיטים אשרה הגיעו לאחריו.

העמים הלבנים המודרניים משלבים בקרבם את הזנים האדמים השורדים אשר התמזגו עם גזעי הסאנגיק, עם מידה מסוימת מן האדום והאדם הצהוב, אך בייחוד עם האדם הכחול. בכל הגזעים הלבנים קיים אחוז ניכר מן הזן האנדוני המקורי, ואפילו עוד יותר מן הזנים הנודים המוקדמים.

1. האדמים נכנסים לאירופה

בטרם נדחקו האנדיטים האחרונים אל מחוץ לעמק הפרת, רבים מאחיהם נכנסו לאירופה כהרפתקנים, מורים, סוחרים ולוחמים. בימים המוקדמים יותר של הגזע הסגול היה אגן הים התיכון מוגן באמצעות מצר גיברלטר והגשר היבשתי של סיציליה. חלק מן הסחר הימי התחילי של האדם החל באגמים הפנים-יבשתיים הללו, אשר בהם פגשו האדם הכחול מן הצפון ובני הסהרה מן הדרום בנודים ובאדמים מן המזרח.

בחלק המזרחי של אגן הים התיכון כוננו הנודים את אחת התרבויות הנרחבות ביותר שלהם, ומן המרכזים הללו הם חדרו במידת מה לדרום-אירופה ובמיוחד לצפון-אפריקה. הסורים הנודים-האנדונים בעלי הראש הרחב החלו לעסוק בשלב מוקדם מאוד בקדרות ובחקלאות ביישוביהם בשפך הנילוס העולה לאיטו. הם אף ייבאו כבשים, עיזים, בקר ובעלי-חיים מבויתים אחרים וחוללו שיפור ניכר בשיטות עבודת המתכת; זאת הואיל ובעת ההיא היוותה סוריה את מרכזה של התעשייה הזו.

במשך למעלה משלושים-וחמש אלף שנה קיבלה מצרים זרם מתמיד של אנשים ממסופוטמיה, ואלו הביאו עמם את אומנותם ואת תרבותם אשר העשירו את תרבות עמק הנילוס. ואולם, כניסתם של מספר רב מבני הסהרה דרדרה באופן ניכר את הציוויליזציה לאורך הנילוס, וכך הגיעה מצרים לנקודת השפל התרבותית שלה לפני כחמש-עשרה אלף שנה.

ואולם, בימים המוקדמים יותר, אך מעט יכול היה לעכב את הגירת האדמים מערבה. הסהרה היוותה אז שטח מרעה פתוח שבו התפזרו רועי צאן וחקלאים. ומעולם בני סהרה הללו לא עסקו בייצור, והם אף לא היו בוני ערים. הם היו קבוצה בגוון אינדיגו-שחור אשר נשאה בקרבה זנים רבים מן הגזעים הירוק והכתום אשר נכחדו זה מכבר. ואולם, הם קיבלו כמות מוגבלת מאוד מן המורשת הסגולה בטרם התרוממה האדמה ובטרם פיזרו הרוחות המשתנות ונושאות-הלחות את שיירי הציוויליזציה המשגשגת והשלווה הזו.

רוב גזעי המין האנושי חולקים בנשיאת דמו של אדם, אך חלק מן הגזעים קיבלו יותר מהאחרים. הגזעים המערביים של הודו והעמים הכהים יותר של אפריקה לא היו מושכים עבור האדמים. הם היו מתערבבים בחופשיות עם האדם האדום, אילולא היה זה מצוי הרחק באמריקות, והם נטו חיבה כלפי האדם הצהוב, אך גם הגישה אליו, בהיותו אסיה המרוחקת, הייתה קשה. לפיכך, כל אימת שההרפתקנות או הזולתנות הניעה אותם, או כאשר הם נדחקו החוצה מעמק הפרת, הם בחרו באופן טבעי ביותר להתאחד עם בני הגזעים הכחולים של אירופה.

לאנשים הכחולים, אשר שלטו אז באירופה, לא היו מנהגים דתיים אשר דחו את המהגרים האדמים הראשונים; ומשיכה מינית חזקה שררה בין בני הגזע הסגול לבין בני הגזע הכחול. טובי הגברים הכחולים החשיבו את הרשות להזדווג עם אישה אדמית ככבוד גדול. כל גבר כחול שאף להיות

מסמך 80

מוכשר ואמנותי עד כדי כך שיוכל לזכות בחיבתה של אישה אדמית כלשהי, ושאיפתה העליונה של אישה כחולה נעלה הייתה לזכות בתשומת לבו של גבר אדמי.

אט-אט התאחדו המהגרים בני עדן עם הטיפוסים הגבוהים יותר של הגזע הכחול, והכניסו חיים במנהגיהם התרבותיים, בה בעת שחיסלו ללא רחם את שיירי הזן הניאנדרטלי. טכניקה זו של התמזגות גזעית, המשולבת בחיסולם של זנים נחותים, יצרה לכל הפחות שתי-עשרה קבוצות חסונות ומתקדמות של אנשים כחולים נעלים, אשר אחת מהן כונתה על-ידכם קרו-מניון.

בשל סיבות אלה ואחרות – כאשר העדיפות של נתיבי ההגירה אינה הפחותה שבסיבות אלה – עשו הגלים הראשונים מתרבות מסופוטמיה את דרכם כמעט אך ורק לאירופה. ונסיבות אלה הן אשר קבעו את האירועים הקודמים לציוויליזציה האירופית המודרנית.

2. שינויים אקלימיים וגיאולוגיים

ההתרחבות המוקדמת של בני הגזע הסגול אל תוך אירופה נקטעה באיבה בשל שינויים אקלימיים וגיאולוגיים פתאומיים יחסית. עם נסיגת שדות הקרח הצפוניים, הועתקו הרוחות נשאות הלחות מן המערב אל הצפון, ובהדרגה הפכו את אזורי המרעה הפתוחים הכבירים של הסהרה למדבר שומם. הבצורת פיזרה את האנשים נמוכי הקומה, חומי השיער, שחורי העין אך ארוכי הראש, של מישור הסהרה הגדול.

האלמנטים בגון האינדיגו הטהורים יותר נעו דרומה אל יערות מרכז-אפריקה, ומאז הם נותרו שם. הקבוצות המעורבות יותר התפזרו החוצה בשלושה כיוונים: השבטים הנעלים במערב היגרו לספרד ומשם לחלקים הסמוכים של אירופה, והם היוו את הליבה אשר מתוכה יצאו הגזעים חומי השיער וארוכי הראש המאוחרים יותר של הים התיכון. החטיבה הפחות מתקדמת ביותר ממזרח למישור הסהרה היגרה אל חצי-האי ערב, ומשם דרך צפון-מסופוטמיה והודו עד לסרי-לנקה הרחוקה. הקבוצה המרכזית נעה צפונה ומזרחה אל עמק הנילוס ואל תוך פלשתינה.

זוהי תת-שכבת הסאנגיק המשנית אשר מרמזת על קיומה של קרבת דם מסוימת בקרב העמים המודרניים הפזורים מן הדקאן, דרך איראן, מסופוטמיה ולאורך שני חופי הים התיכון.

בסביבות הזמן שבו אירעו שינויי האקלים הללו באפריקה, נפרדה אנגליה מן היבשת ודנמרק עלתה מן הים; זאת בעוד שמצר גיברלטר – אשר הגן על האגן המערבי של הים התיכון – נשבר בעטיה של רעידת אדמה, וכך עלה במהירות מפלס האגם הפנים-יבשתי הזה לרמתו של האוקיינוס האטלנטי. או אז שקע הגשר היבשתי של סיציליה, וכך נוצר ים תיכון אחד המחובר לאוקיינוס האטלנטי. אסון הטבע הזה הציף עשרות יישובים אנושיים, והיה להצפה אשר גרמה לאובדן הגדול ביותר של חיי אדם בכל ההיסטוריה העולמית.

הצפה זו של אגן הים התיכון קטעה באחת את תנועת האדמים בכיוון מערב, בעוד שהזרם הכביר של בני הסהרה הנכנסים גרם להם לבקש מוצא לריבוי האוכלוסין שלהם מצפון וממזרח לעדן. כאשר צאצאי אדם נעו צפונה מן העמקים של החידקל והפרת, הם נתקלו בחומות הרריות ובים הכספי, אשר היה מורחב אז. ובמשך דורות רבים האדמים צדו, רעו את צאנם ועבדו את האדמה מסביב ליישוביהם הפזורים ברחבי טורקיסטאן. אט-אט הרחיב העם המופלא הזה את הטריטוריה שלו אל תוך אירופה. ואולם בשעה זו נכנסים האדמים לאירופה ממזרח ומוצאים כי תרבותו של האדם הכחול מפגרת באלפי שנים אחרי זו של אסיה, וזאת מכיוון שאזור זה כמעט ולא היה בקשר עם מסופוטמיה.

3. האדם הכחול הקרו-מניון

מרכזי התרבות העתיקים של האדם הכחול היו ממוקמים לאורך כל נהרותיה של אירופה, ואולם אך ורק הסום זורם כעת באותו ערוץ שבו זרם בימים אשר קדמו לקרחונים.

מסמך 80

אף-על-פי שאנו מדברים על כך שהאדם הכחול חדר אל יבשת אירופה וחלש עליה, היו בנמצא עשרות טיפוסים גזע. ואפילו לפני שלושים-וחמש אלף שנה כבר היו הגזעים הכחולים האירופיים עמים ממוזגים ביותר, ונשאו זנים הן מן האדם האדום והן מן האדם הצהוב, זאת בעוד שבאזורים שלחוף האוקיינוס האטלנטי ובאזורי רוסיה ד-היום הם כבר ספגו אל קרבם כמות נכבדה מן הדם האנדוני, ובדרום הם היו במגע עם עמי הסהרה. ואולם, יהא זה חסר תועלת לנסות ולמנות את קבוצות הגזע הרבות.

הציוויליזציה האירופאית של תקופת בתר-אדם מוקדמת זו הייתה בבחינת מזיגה ייחודית של האון והאמנות של האדם הכחול עם הדמיון היצירתי של האדמים. האדם הכחול היה גזע רב-און, אך בניו דרדו עד מאוד את מעמדם התרבותי והרוחני של האדמים. לאלו היה קשה ביותר ללמד את הקרו-מניונים את דתם, בשל נטייתם של כה רבים מהם לרמות את העלמות ולשדל אותן. וכך, במשך עשרת-אלפים שנה הייתה הדת באירופה בשפל המדרגה בהשוואה להתפתחויות בהודו ובמצרים.

האנשים הכחולים היו הגונים לחלוטין בכל עיסוקיהם וחופשיים לחלוטין מן ההפקרות המינית של האדמים המעורבים. הם כיבדו את העלמות, ואימצו את הפוליאמיה אך ורק כאשר המלחמה גרמה למחסור בזכרים.

אנשי הקרו-מניון הללו היוו גזע אמיץ ומרחיק ראות. הם קיימו מערכת חינוך יעילה עבור הילדים. שני ההורים השתתפו במלאכה זו, ושירותיהם של הילדים הבוגרים נוצלו אף הם במלואם. כל ילד הוכשר בקפדנות בתחזוקת המערות, באמנות ובמלאכת אבני הצור. כבר בגיל מוקדם הכירו הנשים היטב את מלאכות הבית ואת החקלאות הפשוטה, בעוד שהגברים היו ציידים מיומנים ולוחמים אמיצים.

האנשים הכחולים היו ציידים, דייגים ולקטי מזון; הם היו בוני סירות מומחים. הם ייצרו גרזני אבן, כרתו עצים, בנו בקתות עץ, אשר חלקן מתחת לפני האדמה וחלקן מעליה, ואשר גגותיהן כוסו בעורות בעלי-חיים. ובסיביר יש מי שעדיין בונים בקתות דומות לאלה. באופן כללי, הקרו-מניון הדרומיים חיו במערות ובגומחות סלע.

בשל תנאי החורף הקשים, לא היה זה בבחינת אירוע נדיר שהזקיפים אשר עמדו למשמר הלילה בפתחי המערות היו קופאים למוות. הם היו אמיצים, ומעל לכל היו אמנים; המזיגה האדמית האיצה לפתע פתאום את הדמיון היצירתי. אמנות האדם הכחול הגיעה לשיאה לפני כחמש-עשרה אלף שנה, לפני ימי עלייתם של הגזעים כהי העור צפונה מאפריקה דרך ספרד.

לפני כחמש-עשרה אלף שנה היערות האלפיניים היו מצויים במגמת התפשטות נרחבת. הציידים האירופאים נדחקו לעמקי הנהרות ולחופים על-ידי אותו אילוף אקלימי אשר הפך את אזורי הצייד השוקקים של העולם למדבריות יבשים ושוממים. עם תזוזת הגשמים צפונה כוסו אזורי המרעה הכבירים של אירופה ביערות. השינויים האקלימיים הגדולים והפתאומיים-יחסית אילצו את הגזעים של אירופה להפוך מציידים של אזורים פתוחים לרועי צאן, ובמידת מה גם לדייגים ולעובדי-אדמה.

בעוד שהשינויים הללו יצרו התקדמויות תרבותיות, הם חוללו נסיגות מסוימות בהיבט הביולוגי. במהלך עידן הצייד הקודם נישאו חברי השבטים הנעלים בנישואי תערובת עם הטיפוסים הגבוהים של שבויי המלחמה, ולעולם הם השמידו את אלו אשר החשיבו כנחותים. ואולם, עת החלו לכוון יישובים ולעסוק בחקלאות ובמסחר, הם החלו לשמור הרבה מן השבויים הבינוניים כעבדים. והיו אלו צאצאיהם של העבדים הללו אשר דרדו במידה כה רבה את כלל הטיפוס של הקרו-מניון. נסיגה זו בתרבות נמשכה עד אשר היא קיבלה זריקת מרץ חדשה מן המזרח, כאשר שטפה את אירופה הפלישה ההמונית והסופית של תושבי מסופוטמיה; פלישה זו ספגה אל קרבה במהרה את הטיפוס ואת התרבות של הקרו-מניון והחלה-מחדש את הציוויליזציה של הגזעים הלבנים.

4. הפלישות האנדיטיות לאירופה

מסמך 80

אף שהאנדיטים נהרו לאירופה בזרם מתמיד, התרחשו שבע פלישות עיקריות, כאשר האחרונים להגיע הגיעו רכובים על-גבי סוסים בשלושה גלים גדולים. חלק נכנסו לאירופה דרך איי הים האגאי ומעלה דרך עמק הדנובה, ואולם, מרבית הזנים הטהורים והמוקדמים יותר היגרו לצפון-מערב אירופה דרך הנתיב הצפוני אשר חצה את אדמות המרעה של הוולגה והדון.

בין הפלישה השלישית לרביעית נכנס לאירופה ערב רב של אנדונים מן הצפון, אשר הגיע מסיביר דרך הנהרות של רוסיה ודרך החבל הבלטי. והם נספגו מייד לתוך השבטים האנדיטים הצפוניים.

אירועי ההתרחבות המוקדמים של הגזע הסגול הטהור יותר היו הרבה יותר שלווים מאלו של צאצאיהם האנדיטים המאוחרים יותר, אשר היו בעלי אופי צבאי-למחצה ותאבי כיבוש. האדמים היו שוחרי-שלום; הנודים לוחמניים. האיחוד של שני הזנים הללו – אשר לאחר מכן התערבבו עם גזעי הסאנגיק – יצר את האנדיטים המוכשרים והאגרסיביים, אשר אכן עסקו בכיבושים צבאיים.

ואולם, הסוס היה הגורם האבולוציוני אשר קבע את שלטונם של האנדיטים במערב. הסוס העניק לאנדיטים המתפשטים את יתרון הניידות אשר לא היה קיים עד אז, ואפשר לקבוצות האחרונות של הפרשים האנדיטים להתקדם במהירות מסביב לים הכספי ולשטוף את אירופה כולה. כלל הגלים הקודמים של האנדיטים נעו כה לאט, עד כי הם נטו להתפורר במרחק גדול ממסופוטמיה. אך הגלים המאוחרים יותר נעו מהר כל-כך, עד שהם הגיעו לאירופה כקבוצות קוהרנטיות בעודם שומרים עדיין על מידה מסוימת של תרבות גבוהה.

כאשר הפרשים האנדיטים הרכובים הופיעו באלף השישי והשביעי שלפני ישוע, התקדם ככלל העולם המיושב – למעט סין ועמק הפרת – אך מעט מבחינה תרבותית במשך עשרת-אלפים השנים שלפני כן. בעודם חוצים את מישוריה של רוסיה בכיוון מערב, ובעודם סופגים את המיטב שבאדם הכחול ומשמידים את הגרוע שבו, הם התמזגו לכדי עם אחד. אלו היו אבותיהם הקדמונים של הגזעים המכונים נוֹרְדִים, אבותיהם הקדומים של העמים הסקנדינביים, הגרמנים והאנגלים-סקסים.

בחלוף זמן לא רב נספגו במלואם כלל הזנים הכחולים הנעלים על-ידי האנדיטים ברחבי צפון-אירופה כולה. רק בלִפְלַנד (ובמידת מה בִּבְרִיטַני) שמרו האנדונים הוותיקים יותר על שארית זהות כלשהי.

5. הכיבוש האנדיטי של צפון-אירופה

השבטים של צפון-אירופה חזקו ורוממו בהתמדה באמצעות הזרם יציב של מהגרים ממסופוטמיה אשר הגיעו דרך האזורים של טורקיסטאן ודרום-רוסיה; וכאשר שטפו גלי הפרשים האחרונים של האנדיטים את אירופה, כבר היו באזור זה יותר אנשים ממורשת אנדיטית מאשר ניתן היה למצוא בכל שאר העולם.

במשך שלושת-אלפים שנה שכן המטה הצבאי של האנדיטים הצפוניים בדנמרק. מנקודה מרכזית זו יצאו בזה אחר זה גלי הכיבוש, אשר הפכו פחות ופחות אנדיטים ויותר לבנים, כפי שניתן היה לחזות בחלוף המאות בהתמזגות הסופית שבין הכובשים ממסופוטמיה לבין העמים הכבושים.

בעוד שהאדם הכחול נספג בצפון ונכנע לבסוף לפושטים הרכובים הלבנים אשר חדרו לדרום, השבטים המתקדמים של הגזע הלבן המעורב נתקלו בהתנגדות עיקשת וממושכת מן הקרו-מניונים, אך אינטליגנציה גבוהה יותר, כמו גם מאגרים ביולוגיים הולכים ומתעצמים-לעולם, אפשרו להם למחוק את הגזע הוותיק יותר מגדר הקיום.

המאבקים המכריעים בין האדם הלבן לאדם הכחול נערכו בעמק הסוֹם. כאן התמודדו טובי בניו של הגזע הכחול אל מול האנדיטים אשר נעו דרומה, ובמשך מעל לחמש-מאות שנה הצליחו הקרו-מניונים הללו להגן על הטריטוריות שלהם, בטרם נכנעו לאסטרטגיה הצבאית העדיפה של הפולשים הלבנים. תוֹר, מפקדם המנצח של הצבאות מן הצפון בקרב המכריע של הסוֹם, הפך לגיבור השבטים הלבנים הצפוניים ולאחר מכן נערץ כאל על-ידי כמה מהם.

מסמך 80

מאחזי האדם הכחול אשר החזיקו מעמד במשך הזמן הממושך ביותר נמצאו בדרום-צרפת, ואולם ההתנגדות הצבאית הגדולה האחרונה הוכרעה לאורך הסום. לאחר מכן המשיך הכיבוש והתקדם באמצעות חדירה מסחרית, לחץ אוכלוסין לאורך הנהרות ונישואי תערובת מתמשכים עם הנעלים, לצד חיסול אכזרי של הנחותים.

כאשר מועצת זקני השבט האנדיטית מצאה כי שבוי נחות הינו בלתי-כשיר, הוא נלקח אחר כבוד אל הכוהנים השמאנים, אשר ליוו אותו אל הנהר וניהלו את טקס החניכה ל"אזורי הצייד השוקקים", קרי – מוות בטביעה. באופן זה חיסלו הפולשים הלבנים של אירופה את כל האנשים אשר נתקלו בהם ואשר לא נספגו במהרה אל שורותיהם, וכך אכן הגיע סופו של האדם הכחול – וסופו היה מהיר.

האדם הכחול הקרו-מניוני היווה את הבסיס הביולוגי של הגזעים האירופאיים המודרניים, אך הוא שרד אך ורק באופן שבו נספג על-ידי הכובשים החסונים המאוחרים יותר של מולדתו. הן הכחול תרם תכונות איתנות רבות וחיוניות פזיזת רבה לגזעים הלבנים של אירופה, ואולם ההומור והדמיון של העמים האירופאים הממוזגים מקורם באנדיטים. איחוד אנדיט-כחול זה, אשר תוצאתו הינו הגזעים הלבנים הצפוניים, גרם לנסיגה מיידית בציוויליזציה האנדיטית, עיכוב בעל אופי ארעי. לבסוף, העליונות הרדומה של הברברים הצפוניים הללו באה לידי ביטוי ושיאה הינו הציוויליזציה האירופאית של ימינו-אנו.

עד לשנת 5000 לפני הספירה, הגזעים הלבנים המתפתחים שלטו בכל רחבי אירופה הצפונית, לרבות צפון-גרמניה, צפון-צרפת והאיים הבריטיים. מרכז אירופה נשלט במשך זמן מסוים בידי האדם הכחול ובידי האנדונים עגולי-הראש. אלו האחרונים היו מצויים בעיקר בעמק הדנובה, ומעולם הם לא סולקו לחלוטין על-ידי האנדיטים.

6. האנדיטים לאורך הנילוס

למן התקופה של ההגירות האנדיטיות הסופיות הידרדרה התרבות בעמק הפרת, והמרכז הקרוב של הציוויליזציה עבר לעמק הנילוס. מצרים תפשה את מקומה של מסופוטמיה כמטה של הקבוצה המתקדמת ביותר על-פני האדמה.

עמק הנילוס החל לסבול מהצפות מעט לפני העמקים של מסופוטמיה, אך מצבו היה טוב בהרבה. הזרם המתמיד של מהגרים אנדיטים הרבה יותר מפיצה על הנסיגה המוקדמת הזו, וכך, למרות שלאמיתו של דבר תרבות מצרים נגזרה במקור מזו של אזור הפרת, נדמה היה כי היא מזנקת קדימה. ואולם, בשנת 5000 לפני הספירה, במהלך תקופת ההצפות במסופוטמיה, היו במצרים שבע קבוצות מובחנות של בני-אדם; וכולן, פרט לאחת, הגיעו ממסופוטמיה.

כאשר התרחשה היציאה ההמונית האחרונה מעמק הפרת, שפר גורלה של מצרים בכך שקיבלה אליה רבים מן האמנים והאומנים המיומנים ביותר. האומנים האנדיטים הללו מצאו עצמם בסביבה מוכרת בהכירם היטב את החיים לחוף הנהר, את ההצפות שלו, את ההשקיה ואת עונות היובש. הם נהנו מן המיקום המוגן של עמק הנילוס; שם הם היו נתונים הרבה פחות לפשיטות ולתקיפות עוינות מאשר לאורך הפרת. והם הוסיפו רבות לכישורי עבודת המתכת של המצרים. כאן הם עיבדו עפרות-ברזל אשר הגיעו מהר סיני במקום אלה מאזורי הים השחור.

בשלב מוקדם מאוד קיבצו המצרים את אלילי העיר שלהם לכדי מערכת אלים לאומית מורכבת. הם פיתחו תיאולוגיה נרחבת, ובאותה מידה הייתה להם שכבת כוהנים נרחבת אך מעיקה. כמה מנהיגים שונים ניסו להחיות את שרידי הלימוד הדתי המוקדם של בני שת, אך מאמצים אלו גוועו במהרה. האנדיטים בנו את מבני האבן הראשונים במצרים. פירמידת האבן הראשונה והמעודנת ביותר נבנתה על-ידי אִמְחֹתֶפְ, גאון אדריכלי אנדיט, בעת ששימש כראש-ממשלה. כבר היו קודם מבנים אשר נבנו מלבנים, ואף-על-פי שמבני אבן רבים קמו ועמדו בחלקים שונים של העולם, היה זה מבנה האבן הראשון במצרים. ואולם, אמנות הבנייה הידרדרה בהתמדה למן ימיו של אדריכל כביר זה.

התקופה המזהירה הזו של תרבותיות נקטעה באיבה על-ידי מלחמת פנים אשר התנהלה לאורך נהר הנילוס, ובמהרה נשטפה הארץ – ממש כפי שאירע במסופוטמיה – בידי השבטים הנחותים מחצי-האי ערב, אשר איננו מסביר פנים, ובידי השחורים מן הדרום. כתוצאה מכך, הקדמה החברתית הידרדרה בהתמדה במשך למעלה מחמש-מאות שנה.

7. האנדיטים מאיי הים התיכון

במהלך תקופת ההידרדרות של התרבות במסופוטמיה, התקיימה במשך זמן מה ציוויליזציה נעלה באיים של מזרח הים התיכון.

בסביבות שנת 12,000 לפני הספירה היגר שבט של אנדיטים מבריקים לכרתים. היה זה האי היחיד אשר יושב כה מוקדם על-ידי קבוצה נעלה, וחלפו כמעט אלפיים שנה בטרם התפשטו צאצאיהם של יורדי הים הללו לאיים השכנים. הייתה זו קבוצת האנדיטים צרי-הראש ונמוכי הקומה אשר נישאו בנישואי תערובת עם החטיבה הוואנית של הנודים הצפוניים. קומתם של כל בני הקבוצה הייתה נמוכה ממטר ושמונים סנטימטרים והם נדחפו החוצה מן היבשת, פשוטו כמשמעו, על-ידי אחיהם הגדולים מהם והנחותים. אלו אשר היגרו לכרתים היו מומחים בטקסטיל, מתכות, קדרות, עבודות צנרת ושימוש באבן כחומר לבנייה. הם עסקו בכתיבה והתפרנסו מרעיית צאן ומחקלאות.

כמעט אלפיים שנה לאחר יישוב כרתים, עשתה דרכה קבוצה מצאצאיו הגבוהים של אדמסון אל האיים הצפוניים של יוון, לשם הגיעו במישרין מבתיהם אשר ברמות של צפון-מסופוטמיה. אבותיהם הקדמונים הללו של היוונים הונהגו מערבה בידי סאטו, צאצא ישיר של אדמסון ושל ראטה.

הקבוצה אשר התיישבה לבסוף ביוון כללה שלוש-מאות שבעים וחמישה מן האנשים הנבחרים והנעלים אשר היוו את סיומה של הציוויליזציה השנייה של האדמסונים. הבנים המאוחרים יותר הללו של אדמסון נשאו אז את הזנים בעלי הערך הרב ביותר של הגזע הלבן המגיה. הם היו מסדר אינטלקטואלי גבוה, ומבחינה פיזית היו הגברים היפים ביותר מאז ימי עדן הראשונה.

או אז תפשו יוון ואיי האזור האגאי את מקומן של מסופוטמיה ושל מצרים כמרכז הסחר, האמנות והתרבות במערב. ואולם, כפי שקרה במצרים, שוב נגזרו כמעט כל האמנות והמדע של העולם האגאי ממסופוטמיה, למעט התרבות של האדמסונים אשר בישרו את בואם של היוונים. כל האמנות וכל הגאונות של העמים המאוחרים יותר הללו הינן מורשת ישירה של צאצאי אדמסון – בנם הבכור של אדם וחווה – ושל אשתו השנייה יוצאת-הדופן, בת ונצר, בקו ישיר, של הסגל הנודי הטהור של הנסיך קאליגאסטיה. אין להתפלא על כך שליוונים היו מסורות מיתולוגיות אשר גרסו כי הם הינם צאצאים ישירים של אלים ושל הוויות על-אנושיות.

האזור האגאי עבר דרך חמש תקופות תרבותיות נבדלות, כל אחת רוחנית פחות מקודמותיה, ובטרם חלף זמן רב, קרסה תקופת הזוהר האחרונה תחת המשקל של צאצאיהם הבינוניים – והמתרבים במהירות – של העבדים הדנוכים אשר יובאו על-ידי הדורות המאוחרים יותר של היוונים.

במהלך תקופה זו בכרתים הגיע פולחן האם של צאצאי קין לשיא האופנתיות שלו. כת זו היללה את חווה בפולחן ה"אם הגדולה". תמונותיה של חווה נמצאו בכל מקום. ברחבי כרתים ואסיה הקטנה הוקמו אלפי מקדשים ציבוריים. ופולחן-אם זה שרד עד לימיו של המשיח, ולאחר מכן שולב בדת הנוצרית המוקדמת במסווה של סגידה והלל למרים, אמו הארצית של ישוע.

עד לסביבות שנת 6500 לפני הספירה חלה הידרדרות גדולה במורשתם הרוחנית של האנדיטים. צאצאי אדם היו פזורים עד למאוד, ולמעשה נבלעו בקרב הגזעים האנושיים המרובים והקדומים יותר. וההתנוונות הזו של הציוויליזציה האנדיטית, לצד היעלמות הסטנדרטים הדתיים שלה, הותירה את הגזעים המרוששים-רוחנית של העולם במצב איום ונורא.

מסמך 80

עד לשנת 5000 לפני הספירה נמצאו שלושת הזנים הטהורים ביותר של צאצאי אדם בשומר, בצפון-אירופה וביוון. מסופוטמיה כולה החלה להידרדר לאיטה בשל זרם הגזעים המעורבים והכחים יותר אשר הסתנן פנימה מחצי האי ערב. ובואם של העמים הנחותים הללו תרם עוד יותר לתפוצתה החוצה של השארית הביולוגית והתרבותית של האנדיטים. מכל רחבי הסהר הפורה שטפו החוצה העמים ההרפתקנים יותר בכיוון מערב אל עבר האיים. המהגרים הללו גידלו הן תבואה והן ירקות, והם הביאו עמם בעלי-חיים מבויתים.

בשנת 5000 לפני הספירה לערך, יצאה מעמק הפרת קהילה גדולה של בני מסופוטמיה מתקדמים והתיישבה באי של קפריסין; הציוויליזציה הזו נמחתה מעל פני האדמה אלפיים שנה מאוחר יותר בידי ערב רב ברברי מן הצפון.

מושבה גדולה אחרת התיישבה על הים התיכון, ליד האתר שמאוחר יותר היה לקרתגו. ומספר גדול של אנדיטים נכנס מצפון-אפריקה לספרד, והתערבב מאוחר יותר בשוויץ עם אחיהם אשר הגיעו לאיטליה עוד קודם לכן מן האיים האגאיים.

כאשר צעדה מצרים בעקבות מסופוטמיה בהידרדרותה התרבותית, רבות מן המשפחות המוכשרות והמתקדמות יותר נסו לכרתים, ובכך העצימו במאוד את הציוויליזציה הזו, אשר כבר אז הייתה מתקדמת. וכאשר הגעתן של קבוצות נחותות ממצרים העמידה את הציוויליזציה של כרתים בסכנה, המשיכו המשפחות המתורבתות יותר מערבה אל עבר יוון.

היוונים לא רק היו מורים ואמנים גדולים, אלא גם הסוחרים והמתיישבים הכבירים ביותר ברחבי העולם. בטרם נכנעו היוונים למבול הנחותים אשר שטף לבסוף את האמנות ואת המסחר שלהם, הם הצליחו לכוון במערב מאחזי תרבות כה רבים, כך שנשתמרו רבות מן ההתקדמויות של ראשית הציוויליזציה היוונית בעמים המאוחרים יותר של דרום-אירופה; ורבים מן הצאצאים המעורבים של האדמסונים הללו השתלבו בקרב שבטי הארצות הסמוכות.

8. האנדונים הדנובים

העמים האנדיטים מעמק הפרת היגרו צפונה לאירופה על-מנת להתערות באדם הכחול, ומערבה אל תוך אזורי הים התיכון על-מנת להתערבב עם שאריות בני הסהרה אשר התערבבו זה מכבר עם האדם הכחול הדרומי. ושני הענפים הללו של הגזע הלבן הופרדו אז, ועדיין מופרדים כיום, על-ידי אנשי השבטים האנדונים המוקדמים ההרריים ורחבי-ראש אשר שרדו בהרים ואכלסו את האזורים המרכזיים הללו במשך תקופה ארוכה.

צאצאיו אלו של אנדון התפזרו ברחבי רוב האזורים ההרריים של מרכז ודרום-מזרח אירופה. לעיתים תכופות, הם קיבלו חיוק בדמות אלו אשר הגיעו מאסיה הקטנה, אזור שבו החזיקו בכוח ניכר. החתים של ימי קדם ירשו במישרין מן הזן האנדוני; גוון עורם הבהיר וראשיהם הרחבים היו אופייניים לגזע זה. זן זה נישא במורשתו של אברהם ותרם רבות לתווי הפנים הטיפוסיים של צאצאיו היהודיים המאוחרים יותר, אשר תרבותם ודתם נגזרו מן האנדיטים אך שפתם הייתה שונה מאוד. שפתם הייתה אנדונית בבירור.

השבטים אשר התגוררו בבתים אשר ניצבו על עמודים או בבתי עץ צפים באגמיהן של איטליה, שוויץ ודרום-אירופה, היוו את שוליהן המתרחבים של ההגירות מאפריקה, מהאזור האגאי ובייחוד מאזור הדנובה.

הדנובים היו אנדונים, חוואים ורועי צאן אשר נכנסו לאירופה דרך חצי האי של הבלקן ונעו לאיטם צפונה דרך עמק הדנובה. הם ייצרו כלי חרס ועיבדו את האדמה, והעדיפו להתגורר בעמקים. היישוב הצפוני ביותר של הדנובים היה ל'יאז' שבבלגיה. השבטים הללו הלכו והידרדרו במהירות ככל שהרחיקו מן המרכז ומן המקור של תרבותם. כלי החרס הטובים ביותר יוצרו ביישובים המוקדמים יותר.

הדנובים עברו לעסוק בפולחן האם כתוצאה של עבודת המיסיונרים מכרתים. מאוחר יותר התמזגו השבטים הללו עם קבוצות יורדי ים אשר הגיעו בסירות מחופי אסיה הקטנה, ואשר אף הם עסקו בפולחן האם. וכך, חלק גדול ממרכז-אירופה יושב במוקדם על-ידי הטיפוסים המעורבים רחבי הראש הללו מן הגזעים הלבנים, אשר עסקו בפולחן האם ונהגו לשרוף את המתים בטקסים דתיים, וזאת משום שהנוהג בקרב חברי כת האם היה לשרוף את מתיהם בבקתות אבן.

9. שלושת הגזעים הלבנים

לקראת סיומן של ההגירות האנדיטיות, הוכללו המזיגות הגזעיות באירופה בשלושה גזעים לבנים, ואלו הם:

1. *הגזע הלבן הצפוני*. גזע זה, המכונה נורדי, הורכב בעיקרו מן האדם הכחול ומן האנדיטים, אך הכיל גם שיעור משמעותי של דם אנדוני, יחד עם שיעור קטן יותר מן הסאנגיק האדום והצהוב. וכך, כלל הגזע הלבן הצפוני את ארבעת הזנים האנושיים הרצויים ביותר הללו. ואולם, המורשת הגדולה ביותר הייתה מן האדם הכחול. הנורדים המוקדמים הטיפוסיים היו ארוכי-ראש, גבוהים ובלונדיניים. ואולם, לפני זמן רב התערבב גזע זה לחלוטין עם כל הענפים האחרים של האנשים הלבנים.

הנורדים הפולשים נתקלו בתרבות הפרימיטיבית של אירופה, אשר הייתה מזיגה בין תרבותם של הדנובים המידרדרים לזו של האדם הכחול. התרבות הנורדית-דנית וזו הדנובית-אנדונית נפגשו והתערבו ברין, כפי שמעיד קיומן של שתי קבוצות גזע בגרמניה של היום.

הנורדים המשיכו לסחור בענבר מן החוף הבלטי, ובנו יחסי מסחר ענפים עם הדנובים רחבי-הראש דרך מעבר בֶּרְנֶר. מגע מתמשך זה עם הדנובים הוביל את הצפוניים לפולחן האם, ובמשך מספר אלפי שנים שריפת המתים הייתה נוהג כמעט אוניברסאלי ברחבי סקנדינביה. עובדה זו מסבירה מדוע לא נוכל למצוא את שרידי הגזעים הלבנים המוקדמים, אף-על-פי שהם קבורים בכל רחבי אירופה, אלא אך ורק את עפרם בתוך כדי אבן וחרס. האנשים הלבנים הללו בנו גם בתי מגורים; הם מעולם לא חיו במערות. ושוב, עובדה זו מסבירה מדוע קיימות עדויות כה מועטות על אודות התרבות המוקדמת של האדם הלבן, בעוד שהטיפוס הקרו-מניוני אשר קדם לו נשתמר היטב בכל מקום אשר נחתם במערות ובכוכי סלע. וכך נדמה כי בצפון-אירופה קיימת יום אחד תרבות פרימיטיבית של הדנובים המידרדרים ושל האדם הכחול, וביום המחרת מופיע לפתע האדם הלבן אשר עולה עליהם בהרבה.

2. *הגזע הלבן המרכזי*. בעוד שהקבוצה הזו כוללת זנים של כחול, צהוב ואנדיטי, היא בעיקרה אנדונית. אנשים אלו הינם רחבי-ראש, שחומים וחסונים. והם תקועים כטריז בין הגזעים הנורדים ובין אלו של הים התיכון, כאשר הבסיס הרחב שלהם מצוי באסיה והבסיס הצר חודר למזרח-צרפת.

במשך כמעט עשרים-אלף שנה דחקו האנדיטים את האנדונים בחלק המרכזי של אסיה יותר ויותר צפונה. עד לשנת 3000 לפני הספירה, הניעה הצחיחות ההולכת וגוברת את האנדונים הללו בחזרה אל טורקיסטאן. הדחיפה האנדונית הזו כלפי דרום נמשכה במשך למעלה מאלף שנה, ובעת שהתפצלה בין הים הכספי לים השחור, היא חדרה לאירופה הן דרך הבלקן והן דרך אוקראינה. פלישה זו כללה את שאריות הקבוצות של צאצאי אדמסון, ובמשך המחצית השנייה של תקופת הפלישה היא נשאה עמה מספר ניכר של אנדיטים איראנים, כמו גם הרבה מצאצאיהם של הכהנים בני שֶׁת.

עד לשנת 2500 לפני הספירה הגיע לאירופה הדחף האנדוני לכיוון מערב. ופלישה זו של הברברים מן הגבעות של טורקיסטאן, אשר שטפה את כלל מסופוטמיה, אסיה הקטנה ואגן הדנובה, הייתה הנסיגה התרבותית הרצינית והמתמשכת ביותר עד אותה עת. הפולשים הללו בהחלט העניקו צביון אנדוני לגזעים של מרכז-אירופה, אשר נותרו מאז בעלי צביון אלפיני.

3. הגזע הלבן הדרומי. הגזע הים תיכוני חום השיער הזה היווה מזיגה של האנדיטים ושל בני האדם הכחול, בתוספת שיעור קטן יותר מן הזן האנדוני מאשר בצפון. קבוצה זו אף ספגה, דרך בני הסהרה, מידה ניכרת מן הדם הסאנגיקי המשני. ובזמנים המאוחרים יותר, קיבלה החטיבה הדרומית של הגזעים הלבנים עירוי בדמות אלמנטים אנדיטים חזקים ממזרח הים התיכון.

חופי המזרח התיכון לא אוכלסו באנדיטים עד לפלישות הנוודים הגדולות של שנת 2500 לפני הספירה. במשך המאות הללו, אשר בהן פלשו הנוודים למחוזות של מזרח הים התיכון, התנועה והסחר היבשתיים כמעט והושעו. הפרעה זו בתנועה היבשתית גרמה להתרחבות גדולה בתנועה הימית ובסחר הימי; הסחר הימי בים התיכון הגיעו לשיאו לפני כארבעת-אלפים וחמש-מאות שנה. והתפתחות זו בתנועה הימית גרמה להתפשטותם הפתאומית של צאצאי האנדיטים לכל אזורי החוף של אגן הים התיכון.

המזיגות הגזעיות הללו הניחו את היסודות לגזע הדרום-אירופאי, הממוזג מכולם. ולמן אותם ימים המשיך גזע זה להתמוזג, ובעיקר עם העמים הכחולים-צהובים-אנדיטים מחצי האי ערב. למעשה, גזע ים-תיכוני זה ממוזג באופן כה חופשי עם העמים הסובבים אותו עד כי לא ניתן כמעט להבחין בו כטיפוס נפרד, ואולם ככלל, אלו הנמנים עמו הינם נמוכי קומה, ארוכי-ראש וחומי שיער.

באמצעות מלחמות ונישואין מחקו האנדיטים בצפון את האדם הכחול מעל פני האדמה, ואולם בדרום הוא שרד במספרים גדולים יותר. הבסקים והבֶּרְבֶּרִים מייצגים את שני הענפים אשר שרדו מהגזע הזה, אך אפילו העמים הללו התערבבו כדבעי עם בני הסהרה.

זו הייתה תמונה המזיגה הגזעית במרכז אירופה בסביבות שנת 3000 לפני הספירה. ולמרות הכישלון האדמי החלקי, הטיפוסים הגבוהים יותר אכן התמוזגו.

היו אלו ימי החפיפה שבין תקופת האבן החדשה ובין תקופת הברונזה הממשמשת ובאה. בסקנדינביה הייתה זו תקופת ברונזה אשר נלווה אליה פולחן האם. בדרום-צרפת ובספרד הייתה זו תקופת האבן החדשה אשר נלווה אליה פולחן השמש. היה זה זמן בנייתם של מקדשי השמש העגולים ונטולי הגג. הגזעים הלבנים האירופאיים היו בנאים אנרגטיים, והם אהבו להקים מבני אבן גדולים כמנחה לשמש, ממש כפי שצאצאיהם המאוחרים יותר עשו בסְטוֹנְהֶאֲג'. האופנה של פולחן השמש מעידה על כך שהייתה זו תקופה חקלאית כבירה בדרום-אירופה.

האמונות הטפלות של פולחן השמש של התקופה המאוחרת-יחסית ממשיכות ושוורדות אפילו כיום במנהגים העממיים של בריטני. על-אף שהברטונים הללו הפכו לנוצרים לפני יותר מאלף וחמש-מאות שנה, הם עדיין מחזיקים בקמעות נגד עין-הרע מתקופת האבן החדשה. והם עדיין מחזיקים אבני רעם בתוך ארובות הבתים כהגנה מפני ברקים. הברטונים מעולם לא התערבבו עם הסקנדינבים. הם הינם שריד לתושבים האנדונים המקוריים של מערב אירופה אשר התערבבו עם הזן הים-תיכוני.

ואולם, הניסיון לסווג את האנשים הלבנים כנוודים, אלפנים וים-תיכוניים מופרך מעיקרו. יותר מדי מזיגה התרחשה מכדי שסיווג מעין זה יתאפשר. בנקודת זמן מסוימת אכן התקיימה חלוקה מובחנת יחסית של בני הגזע הלבן למחלקות מעין אלה, אך מאז התרחש ערבול נרחב ביניהן, ולא ניתן עוד לזהות בבירור את ההבדלים הללו. ואפילו בשנת 3000 לפני הספירה הקבוצות החברתיות הקדומות לא השתייכו עוד לגזע אחד יותר מאלה שבקרב תושביה הנוכחיים של צפון-אמריקה.

התרבות האירופאית הזו המשיכה לצמוח ובמידת מה להתערבב במשך חמשת-אלפים שנה. ואולם, מחסום השפה מנע את יחסי הגומלין המלאים בין האומות המערביות השונות. לאורך המאה האחרונה תרבות זו מקבלת את ההזדמנות הטובה ביותר שלה למזיגה, וזאת באוכלוסייתה הקוסמופוליטית של צפון-אמריקה; ועתידה של יבשת זו ייקבע על-ידי איכות הגורמים הגזעיים אשר יורשו להיכנס אל תוך אוכלוסייתה הנוכחית והעתידית, כמו גם על-ידי רמת התרבות החברתית אשר תשתמר.

מסמך 80

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

טורנטה